

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

VIOREL
VINTILĂ

POVEȘTI
din STATE

Libris
EDITORIAL
BRAȘOV, 2019

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	5
----------------------	---

UN ROMÂNĂȘ LA SAN FRANCISCO

AMERICAN DREAM	11
SMILE	18
ROBINETUL BUCLUCAȘ	21
LADY POT	24
NUCA DE COCOS	28
AMERICAN FOOTBAL.....	30
ROMANIAN ARMY VS. US ARMY	33
DRIVE THRU	38
UN „MACAC” LA VOLAN	41
GOLDEN GATE BRIDGE	44
SAGGING - MODA ADOLESCENȚILOR DIN STATE	50

ONLY IN AMERICA.....	56
HERR DOCTOR, HANS BUEFF.....	60
COȘARUL - MADE IN ROMANIA	66
ȘASE, VINE DRAGOBETE!	69
MIORIȚA	72
VIAȚA FĂRĂ MUZICĂ? ESTE POSIBIL?	74
FACEBOOK - UN DROG VIRTUAL.....	76
INOCENȚA.....	80
SINGURĂTATEA - O DESAGĂ GREA PENTRU SUFLET	82
BĂTRÂNEȚEA - VERDICTUL VIEȚII?	85
DE-A V-AȚI ASCUNSELEA.....	88
SANTA'S COMEBACK.....	91
CU TRENUL... DUPĂ 20 DE ANI	94
TAG	100
RUȘINEA DE A FI ROMÂN	103
PATRIOTISM MIORITIC	109
BARA DE BĂTUT COVOARE.....	111
LIVIU BABEȘ - EROUL BRAȘOVEAN CARE ÎN 1989 S-A AUTOINCENDIAT ÎN NUMELE LIBERTĂȚII.....	114
15 NOIEMBRIE 1987 - ZIUA CÂND FRICA A FOST ÎNVINSĂ	118

ALEX PAL	127
CARMEN HARRA (MUREȘAN)	138
DANIEL LOVASZ	143
IONUȚ DOLĂNESCU	151
ADRIAN BOT	157
DIANA BUSUIOC	165
PETRU POPESCU	173
ALEX ROTARU	183
RUXANDRA VIDU	195
LAVINIA POSTOLACHE	204
GEORGE ROTARU	211
GABRIELA OLTEAN	217
STEFANIA MAGIDSON	224
ABIGAIL BUDAC	230
IRINA NEGULESCU	239
TUDOR PETRUȚ	248
DUMITRU PRUNARIU	259

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Un românaș la
San Francisco

POVEȘTI STATE
VIOREL VINTILĂ

AMERICAN DREAM

Era în noiembrie 1995, într-o dimineță cu o ploaie mocănească, când împreună cu alți cinci brașoveni părăseam Brașovul, înghesuți într-o dubiță obosită care ne căra până la aeroport. Pe drumul către București, ne întreceam în bancuri, poante, snoave și ghidușii, bucuroși nevoie mare că plecam în căutarea El Dorado-ului și cu speranța că o viață mai bună ne va miji dincolo de Ocean.

Eram șase flăcăi tinerei, simpatici și hotărâți care nu știam, însă, ce ne aștepta dincolo de „baltă”, dar care eram hotărâți să luăm taurul de coarne și să dăm cu el de pământ.

Dați-mi voie, dragi cititori, să vă prezint lotul brașovean, care în data de 3 noiembrie 1995 spunea good bye Brașovului, prietenilor și familiei, și se grăbea să spună Hello, Americii.

Alex P. – zis Inginerul. Inginerul va deveni cel mai bun prieten al meu, și se află acum, că și mine, în California. De ce „Inginerul”? Motivul era simplu: Alex era absolvent de facultate, secția TCM.

Respect pentru Vali M. – zis „Baronul”. De ce „Baronul”? Pentru că

Vali avea un aer „mai aristocratic și pentru că era și cel mai înstărit dintre noi (lucrase în Germania vreo 3 ani și era patronul unui bar din Brașov). Vali avea două valize mari în care avea numai țoale de firmă, adusesse cu el în cantități industriale, toată garderoba de apartament, de ne putea îmbrăca pe toți. Noi, ceilalți cinci, toți, dar absolut toți, aveam doar câte o geantă de voiaj, de bască, în care aveam doar strictul necesar. Când era un crew party pe vas, toți ne aliniam la cabina lui Vali să ne dea câte un tricou bengos, sau un pantalon fain, ori o cămașă de firmă, cu care să ne etalăm la party și să ne dăm ciumegi. Tot Vali era cel care definise USA, ca fiind „Țara lui Bine”. Avea o vorbă: „După ce ajungem în Țara lui Bine, stăm pe barcă un contract, după care ne „vărsăm” la sol și rămânem într-un „cantonament” permanent în Țara lui Bine”. Asta era... Baronul.

Vio C. – zis „Titratul”. Titratul era singurul dintre noi care avea studii de specialitate în domeniul ospătăriei. El mai lucrase că ospătar mulți ani în Poiana Brașov și avea deja în palmares un contract de ospătar pe un vas de croazieră în Europa. Din păcate, în timpul contractului, soția sa, cu care venise împreună, se cuplase cu un ofițer italian și la venirea în țara a și divorțat de Vio C.

Titratul încă era afectat de acest nefericit eveniment, dar era hotărât să treacă peste și să o ia de la capăt. Era un meseriaș în ale ospătăriei și toți îi ceream păreri și sfaturi care ne prindeau foarte bine. Niciunul dintre noi nu mai avusese tangență cu ospătăria. Singura hibă a lui Titratu era că nu prea „evolua” la parametri nominali la limba lui Shakespeare. Pentru el timpurile prezent,

Respect pe trecut și viitor erau toate... la prezent. „I go now. I go yesterday. I go tomorrow. I eat today. I eat yesterday”... să dau doar câteva exemple la întâmplare. Ne și distram pe seama lui, dar totul la modul colegial. Important era că nu încurca comenzile și știa să spună „thank you”, când primea bacșiș de la clienți.

Cătălin D. – zis Ață. De ce Ață? Pentru că era ațos, adică era că o ață, adică foarte slab. Cred că avea 50 de kg cu noptieră cu tot. Ață era un tip foarte politicos și foarte manierat. Parcă el ar fi fost co-autor la „Codul bunelor maniere”. Ață era căsătorit, soția sa fiind cabin-steward la o altă companie de croazieră.

Petrișor R. – zis Hussein, datorită asemănării izbitoare cu, acum defunctul, Saddam Hussein. Hussein fusese asistent medical în țară și scopul lui declarat de când am pășit pe solul Americii a fost să se „verse” cât mai repede pe sol. Fapt care s-a și întâmplat, el fiind primul care a rămas în America, la doar câteva luni de contract. Hussein în fiecare port își cumpăra hărți cu orașele din USA, pentru a-și face o idee cam pe unde s-ar pripăși și cum ar ajunge acolo. Țin minte că vizitam în grup organizat, împreună cu trainerul nostru, un muzeu care aparținea de NASA, în Cape Canaveral (de acolo se lansează și navetele spațiale) și, ca de obicei, Hussein făcea cumpărături: hărți cu orașele din State, vreo 10 bucăți!

Trainerul l-a întrebat ce nevoie are de atâtea hărți, întrebare la care Hussein a dat un răspuns care ne-a lăsat mască pe toți: „Îmi place mult geografia și vreau să particip la concursuri de cultură generală când mă întorc în România și de aceea vreau să mă cultiv”. Noi,

Respect pentru care știam de ce cumpără Hussein hărți, ne-am întors cu spatele și râdeam în gând...

Și, ultimul pe listă, cu voia dumneavoastră, eu, Viorel Vintilă zis Creangă. De ce Creangă? De la Ion Creangă. Seara, când ne mai adunam la o bere și la o bârfă, mă mai apuca melancolia și dorul de casă și îl citam pe Ion Creangă, spunând: „Nu știu alții cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul nașterii mele, la casa părintească din Brașov...” și în urma acestei vorbe pe care o repetam când ne adunam la un pahar de vorbă, colegul meu de cabină (fost fotbalist în divizia A, la F.C. Brașov, Jean Anghel) mi-a zis Creangă.

Așadar, acesta este lotul complet: Titratul, Inginerul, Baronul, Ață, Hussein și Creangă. Șase brașoveni, șase tineri, șase destine care împărtășeau un țel comun: o viață mai bună în America!

Totul a fost smooth sailing, mai precis, smooth flying, până la Londra. În Londra urmă să fim cazați până a două zi dimineața, la hotelul din aeroport, de unde urma să luăm avionul către Miami. Nu înainte de fi opriți pentru circa două ore de către oficialitățile de la imigrări. Hussein, care datorită înfățișării sale de arab, fusese supus unei percheziții suplimentare și izolat într-o cameră unde fusese interogată pentru mai bine de două ore. În acest timp, noi așteptam nervoși și speriați, deoarece Hussein avea în bagajul lui contractele noastre de muncă. Am răsuflat ușurați când l-au lăsat să treacă... așa i s-a născut și nickname-ul când ne-a povestit apoi că, cică, ăia îl tot întrebau dacă are rude la arabi, unul dintre ofițerii de la imigrări a făcut o remarcă că ar semăna cu Saddam Hussein.

A doua zi dimineată ne trezim, luăm micul dejun și ne pregătim să ne îmbarcăm în avionul care ne ducea la Miami. Miami, here we come!

Nu înainte de a avea încă o surpriză la check-in. Când eu și „Inginerul” prezentăm biletele să ne dea boarding pass-ul cu locurile de rigoare, tipa de la ghișeu ne spune pe un ton nedumerit că: „Sorry guys, but there are no seats left at the economy class”. Mă uit la Alex, Alex se uită la mine, și nu știam ce să credem. Doar nu ne-o da locuri în picioare ca în autobuz, sau nu ne-o pune să mai stăm o zi în Londra și să luăm cursa de a doua zi. Așteptăm cuminți lângă ghișeu, în timp ce tipa bătea din taste la computer și, într-un final, după vreo 5 minute de așteptare, vedem cum fața tipei se luminează și ne zice:” Good news. I have two seats left at the business class.” Wow! Ce baftă dăduse peste noi, să trecem balta, la business class!

Ne-am instalat comod pe locurile de business class, în timp ce ceilalți colegi erau undeva în spatele avionului, la secția de fumători. Da, încă se mai fuma în acea perioadă în avioane. Când simțeam nevoia să fumăm, eu și Alex, ne duceam în spate unde făceam schimb cu doi colegi, pe care îi trimiteam să stea ca lorzii la business class, în timp ce noi trăgeam din mahoarca națională, Carpați!

Când terminam țigara, ne duceam înapoi să ne reluăm locurile de belferi și cu greu îi mai dezlipeam pe colegii care îi lăsasem să stea în locurile noastre. Până la urmă, nu aveau încotro și se reîntorceau pe locurile lor de la economy class, iar noi doi – Alex and moi – ne reluam locurile de „Boier Bibescu” la business class.

Respect p Pentru toți, era primul nostru zbor cu avionul... Trebuia neapărat să luăm o piatră-n gură la debarcare...

După 10 ore de zbor pe ruta Miami – Londra și peste 30 de ore de când părăsisem Brașovul, aterizam, în sfârșit, pe aeroportul din Miami, în „Țara lui Bine”.

Navigând prin tunelurile și covoarele rulante din aeroport, ne uitam în jur și evaluam „poporul”, ce se poartă, cum sunt îmbrăcați... Majoritatea erau în pantaloni scurți de tip pijama și șăpcălii leniniste, model american, folosite în baseball.

Odată ajunși la ușile automate care ne dădeau unda verde de a păși, în sfârșit pe tărâmul american, am fost loviți de căldura și umiditatea specifică statului Florida.

O femeie balșoaie, de stil sovietic, direcționa traficul și domnul inginer nu s-a putut abține să remarce că: „băi, aici toate sunt la scară mărită... și mașinile, și drumurile, și femeile”. Odată ieșiți pe ușa culisantă, ne-am dezecipat la tricouri, renunțând la gecile groase cu care ne îmbrăcaserăm la plecarea din Brașov. Acum respiram aer de Miami și trebuia ca și ținuta vestimentară să fie în ton cu atmosfera... „floridiană”.

Ajunși în Miami, ne-am vârat în două taxiuri galbene cu destinația Hotel Howard&Johnson, unde pentru trei zile am făcut „santinelă” în jurul piscinei din dotare, alături de regina berii americane – Budweiser! Într-una din zile am reușit să ne răsăptăm cu adevărat când am ajuns și pe superba plajă de la Miami South Beach și am făcut o cură de soare, în același timp clătindu-ne retina cu frumusețile naturii (ladies in bikini), care, și ele la rândul lor, beneficiau din plin de grațiile mamei natură, care le bronza corpurile venusiene.

Respect pentru **După trei zile în care am visat frumos, am fost, însă, treziți la realitate! Ne relaxam la piscina din dotarea hotelului, când am fost anunțați să ne echipăm și să fim gata în două ore pentru că eram convocați la sediul Resurselor Umane din Miami, unde ne așteptau biletele de avion cu destinația Cape Canaveral.**

Aici urma să ne imbarcăm pe megaliner-ul „Fantasy”, care făcea o croazieră de trei zile, între Miami-Freeport-Bahamas-Miami.

Cei de la Resurse Umane din Miami, se mișcau însă cam în reluare și doi dintre noi – Inginerul și Baronul – au pierdut avionul cu destinația Orlando și au fost nevoiți să aștepte alte trei zile până când acesta se reîntorcea în port.

Dar nu le-a picat rău... Baronul, băiat generos, a făcut cinste cu... un Disney World, Orlando fiind orașul care găzduiește faimosul parc de distracții.

S-au cantonat la hotelul „The Seven Astronauts Hotel”, din Cocoa Beach, unde au avut șansa extraordinară și unică de a viziona, live, lansarea unui space-shuttle din Cape Canaveral. Chiar că îmi părea rău că nu pierdusem și eu avionul...

După trei zile, i-am pescuit și pe ei din Cape Canaveral. Noi deja aveam vechime și apucaserăm să ne familiarizăm puțin cu „barca”.

Acum, că eram din nou în formație completă, ne doream un singur lucru: vânt bun din pupă! Și la propriu, dar și la figurat...

SMILE

După ce am ajuns la hotelul unde fusesem cazați prin bunăvoința companiei Carnival Cruise Line – patronul nostru – nu am avut răbdare să ne odihnim puțin și am decis să o luăm la talpă și să facem cunoștință live cu „lumea cea bună”.

Oboseala acumulată după 14 ore de drum dispăruse și ne simțeam fresh și gata să ieșim pe corso să vedem și noi mall-urile din Miami – era prima zi în USA și nu aveam decât două zile la dispoziție până când ne imbarcam pe gigantul hotel plutitor – un megaship de lux.

Ne-am vârat în două taxiuri – șase la număr – cu destinația Mall, însă, înainte să ajungem la Mall, am făcut o haltă la un restaurant cu specific mexican să ne ostoim puțin foamea...

Ospătărița care ne servea, o tânără cubaneză, simpatică, cu un ten măsliniu și doi ochi mari și negri, ne zâmbea întruna. Bineînțeles că nici eu nu mă lăsam mai prejos și, deși eram obosit după atâta drum, îi răspundeam cu aceeași monedă, un zâmbet pur mioritic – făceam „eye contact” și zâmbeam, of course, cu niște

ochi galeși și mari... Credeam în sinea mea, de mic crai carpatin, că zâmbetul ei era, de fapt, un răspuns la zâmbetul meu de cuceritor. După ce am achitat nota de plată, am comandat două taxiuri care să ne ducă la cel mai tare Mall din Miami...

Odată ajunși la Mall, am observat că lumea se arăta deosebit de prietenoasă în comparație cu România, unde lumea zâmbea doar de Moș Crăciun, de Revelion sau când câștiga la Loterie; aici toți zâmbeau fără reținere, erau amabili, degajați și politicoși. Tânăr, chipeș și cu sex-appeal, foarte încrezător în succesul meu la femei, am început să flirtez... Primeam zâmbete peste zâmbete și parcă deja și mersul mi se schimbase, mai apăsător și mai țațoș. La casierie, domnișoara simpatică afișa un surâs fermecător și îmi vorbea cu o amabilitate excesivă.

Fetele îmi zâmbeau oriunde loveam cu privirea și făceam „eye contact”. „Wow, ce succes nebun!”, îmi spuneam în barbă, zâmbind, of course, la rândul meu. La atâtea „cuceriri” într-un timp atât de scurt, nu m-am putut abține și am început să mă laud amicilor. „Succesul meu a crescut cu 25% față de România”, am estimat cu voce tare.

Unul dintre noi, aflat la al treilea contract de muncă pe vase de croazieră, se uită la mine condescendent și rapid îmi tăie macaroana: „Auzi băi, Cassanova de Brașov, aici în State toată lumea zâmbește. Pur și simplu așa salută ei. Toată lumea este amabilă și politicoasă. Așa că las-o jos, că măcăne”, a încheiat amicul meu, zâmbind sarcastic.

Brusc mi-a înghețat zâmbetul pe buze acolo, în mijlocul mall-ului. Am rămas siderat pentru că eu chiar

Respect pentru mine și pentru voi. Credeam că „good looking-ul” meu era motivul pentru care primeam zâmbete ca pe bandă rulantă. De atunci, însă, mi-a rămas un zâmbet permanent, parcă lipit cu scotch... Fața mea parcă se blocase în poziția „smile”. Zâmbesc întruna, fără pretenții de mare cuceritor de această dată. E gratis, sănătos și folosesc mai puțini mușchi decât dacă m-aș încrunta. Așa că v-aș sfătui să zâmbiți, vă rog, maybe you’ll get lucky!